Reading Four: Omniscience Itself

The following translation is an excerpt from Master Kamalashila's text on meditation., called Bhavana Krama, or The Steps of Meditation. Master Kamalashila wrote three such books on meditation, all with the same title, the one we are using is the first one. This work can be found in Tibetan in the ACIP database, TD3915, folios 35B-36B.

****

Omniscience Itself

དངོས་པོ་ལ་སོགས་པར་ཕྱིན་ཅི་ལོག་པས་ཕྱིན་ཅི་ལོག་པ་མཐའ་དག་ལ་ཁྱབ་པའི་ཕྱིར། དེ་སྤངས་ན་ཕྱིན་ཅི་ལོག་ཐམས་ཅད་སྤོང་བར་འགྱུར་བའི་ཕྱིར་ཤེས་བྱའི་སྒྲིབ་པ་ཡང་འདིས་ཡང་དག་པར་སྤོང་བར་འགྱུར་ཏེ། སྒྲིབ་པ་ནི་ཕྱིན་ཅི་ལོག་གི་མཚན་ཉིད་ཡིན་པའི་ ཕྱིར་རོ། །

भावादिविपर्यासेन च सकलविपर्यासस्य व्याप्तत्वात्। तत्प्रहाणे सकलविपर्यासप्रहाणात्। ज्ञेयावरणम् अप्यनेन सम्यक् प्रहीयते विपर्यासलक्षणत्वाद् आवरणस्य।

Since mistaking something as a functioning thing covers every kind of mistake, we can get rid of all our mistaken views by getting rid of this one. And that means we can also use this to completely eliminate our obstacles to omniscience. Because the very thing that defines an obstacle is the quality of being mistaken.

ཤེས་བྱའི་སྒྲིབ་པ་སྤངས་ན་གགས་མེད་པའི་ཕྱིར་ཉི་མའི་འོད་སྤྲིན་དང་བྲལ་བའི་ནམ་མཁའ་ལ་ཐམས་ཅད་དུ་ཐོགས་པ་མེད་པར་སྣང་བ་བཞིན་དུ་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་སྣང་བ་འབྱུང་ངོ། །

ज्ञेयावारणे च प्रहीणे प्रतिबन्धाभावाद् रविकिरणवद् अपगतमेघाद्यावरणे नभसि सर्वत्राव्याहतो योगिप्रत्यक्षो ज्ञानालोकः प्रवर्तते ।

Once we eliminate our obstacles to omniscience, there is nothing more to block us. The light of wisdom arises like the rays of the sun in a sky with no clouds, inexorably spreading light everywhere.

འདི་ལྟར་རྣམ་པར་ཤེས་པ་ནི་དངོས་པོའི་ངོ་བོ་ཉིད་རྟོགས་པ་ཡིན་ན། དེ་ཡང་དངོས་པོ་ཉེ་བར་གནས་སུ་ཟིན་ཀྱང་གགས་ཡོད་པས་གསལ་བར་མི་འགྱུར་རོ། །

तथा हि वस्तुस्वभावप्रकाशरूपं विज्ञानम् । तच् च संनिहितम् अपि वस्तु प्रतिबन्धसद्भावान् न प्रकाशयति ।

If we do come to realize that consciousness is the very essence of objects, but then stop there and fixate on that itself as an object, then we would still have something blocking us which we would not be able to clear away.

གགས་མེད་པར་གྱུར་ན་ནི་མཐུའི་ཁྱད་པར་བསམ་གྱིས་མི་ཁྱབ་པ་ཐོབ་པས་ཅིའི་ཕྱིར་དངོས་པོ་མཐའ་དག་ཇི་ལྟ་བ་བཞིན་དུ་གསལ་བར་མི་འགྱུར། དེ་བས་ན་ཀུན་རྫོབ་དང་དོན་དམ་པའི་ཚུལ་གྱིས་དངོས་པོ་མཐའ་དག་ཇི་ལྟ་བ་བཞིན་དུ་ཤེས་པས་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ཉིད་ཐོབ་བོ། །

प्रतिबन्धाभावे तु सत्यचिन्त्यशक्तिविशेषलाभात् किमिति सकलम् एव वस्तु यथावन् न प्रकाशयेत् । अतः संवृतिपरमार्थरूपेण सकलस्य वस्तुनो यथावत् परिज्ञानात् सर्वज्ञत्वम् अवाप्यते ।

Once there is nothing to stop us, we achieve an inconceivable kind of mystic power. Why then wouldn't the state of all objects become clear to us? And then, because we understand the state of all things in both a deceptive and an ultimate way, we achieve omniscience itself.

དེའི་ཕྱིར་འདི་ཉིད་སྒྲིབ་པ་སྤོང་བ་དང་། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ཉིད་ཐོབ་པར་འགྱུར་བའི་ལམ་གྱི་མཆོག་ཡིན་ནོ། །ཉན་ཐོས་ལ་སོགས་པའི་ལམ་གང་ཡིན་པ་དེས་ནི་ཕྱིན་ཅི་ལོག་ཐམས་ཅད་སྤོང་བར་མི་འགྱུར་བའི་ཕྱིར་སྒྲིབ་པ་གཉིས་ལེགས་པར་མ་སྤོངས་སོ། །

अतोऽयम् एवावरणप्रहाणे सर्वज्ञत्वाधिगमे च परमो मार्गः। यस् तु श्रावकादीनां मार्गस् तेन विपर्यासाप्रहाणान् न सम्यग् आवरणद्वयं प्रहीयते॥

Therefore it is this practice alone which eliminates our obstacles and allows us to achieve an omniscient state. And so it is the highest path. That path of the listeners and so on does not get rid of every mistake, and so it doesn't completely eliminate the two types of obstacles.

དེ་སྐད་འཕགས་པ་ལང་ཀར་གཤེགས་པ་ལས་ཀྱང་བཀའ་སྩལ་ཏེ།

तथा चोक्तम् आर्यलंकावतारे।

As it was spoken in the exalted sutra, *Journey to Lanka:*

གཞན་དག་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་རྒྱུ་ལ་རག་ལས་པར་མཐོང་ནས་མྱ་ངན་ལས་འདས་པའི་བློར་འགྱུར་ཏེ། ཆོས་ལ་བདག་མེད་པར་མཐོང་བ་མེད་པའི་ཕྱིར་བློ་གྲོས་ཆེན་པོ་དེ་དག་ལ་ཐར་པ་མེད་དོ། །

अन्ये तु कारणाधीनान् सर्वधर्मान् दृष्ट्वा निर्वाणेऽपि निर्वाणम् इतिबुद्धयो भवन्ति। धर्मनैरात्म्यादर्शनात् नास्ति महामते मोक्ष एषाम्।

> Others have the idea that going beyond grief is the result of seeing that all existing things depend on other things. But because they don't see the lack of self-nature to things, O Great Intellect, they are not freed.

བློ་གྲོས་ཆེན་པོ་ཉན་ཐོས་ཀྱི་ཐེག་པ་མངོན་པར་རྟོགས་པའི་རིགས་ཅན་ནི་ངེས་པར་འབྱུང་བ་མ་ཡིན་པ་ལ་ངེས་པར་འབྱུང་བའི་བློར་འགྱུར་ཏེ། བློ་གྲོས་ཆེན་པོ་འདི་ལ་ལྟ་བ་ངན་པ་ལས་བཟློག་པའི་ཕྱིར་བརྩོན་པར་བྱའོ་ཞེས་འབྱུང་ངོ། །

महामते श्रावकयानिकाभिसमयगोत्रस्यानिर्याणे निर्याणबुद्धिः। अत्र महामते कुदृष्टिव्यावर्तनार्थं योगः करणीयः। इति॥

> O Great Intellect, those whose level of realization is that of the listeners' way have the idea that something which cannot lead them out will lead them out. And so, Great Intellect, you must make concerted efforts, in order to turn yourself from wrong views about this.

དེ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་ལམ་གཞན་གྱིས་ཐར་བར་འགྱུར་བ་མེད་པས་ཐེག་པ་གཅིག་ཁོ་ནའོ་ཞེས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་བཀའ་སྩལ་ཏོ། །

अत एव चान्येन मार्गेण मोक्षाभावाद् एकम् एव यानम् उक्तं भगवता।

It is for this very reason that we cannot become free through any other path. Thus, the Conqueror said: "There is only one way."

ཉན་ཐོས་ལ་སོགས་པའི་ལམ་བསྟན་པ་ལས་ནི་གཞུག་པ་ལ་ལྡེམ་པོར་དགོངས་ནས་ཁྲིའུས་ཁྲིའུ་དབྱུང་བ་བཞིན་དུ་བསྟན་པར་ཟད་དོ། །

केवलम् अवतारणाभिसंधिना श्रावकादिमार्गौ देशितः।

It is true that he taught the paths of the listeners and so on. But he did so with the intent of giving people a way to become involved—in the way that you might lead a dog by acting as a dog, to get them to go somewhere.

འདི་ལྟར་འདི་དག་ནི་ཕུང་པོ་ལ་སོགས་པའི་ཆོས་ཙམ་དུ་ཟད་དེ།

तथा हि स्कन्धमात्रम् एवैतत्।

And so he started with teaching about objects themselves, such as his teachings on the heaps.

བདག་མེད་པར་བསྒོམས་ནས་ཉན་ཐོས་གང་ཟག་བདག་མེད་པ་ལ་འཇུག་གོ། །

न त्व् आत्मास्तीति भावयन् श्रायकः पुद्गलनैरात्म्यम् अवतरति।

From there, he introduced people to the idea of of the lack of a self-nature to the person, as presented in the listener tradition; getting them to meditate on the lack of a self-nature.

ཁམས་གསུམ་རྣམ་པར་ཤེས་པ་ཙམ་དུ་བསྒོམས་པས་རྣམ་པར་ཤེས་པར་སྨྲ་བའི་ཕྱི་རོལ་གྱི་དོན་བདག་མེད་པ་ལ་འཇུག་གོ ། །

विज्ञप्तिमात्रं त्रैधातुकम् इति भावयन् विज्ञानवादिबाह्यार्थनैरात्म्यम् अवतरति।

Next he introduced people to the idea of a lack of self-nature to outside objects, as presented in the tradition of those who assert that everything is consciousness; getting them to meditate on how the entire universe is no more than our own mind.

ཚུལ་འདིས་ནི་གཉིས་སུ་མེད་པའི་ཤེས་པ་དེ་ཡང་བདག་མེད་པ་ཉིད་དུ་འཇུག་པས་བདག་མེད་པ་ཉིད་མཆོག་ལ་ཞུགས་པ་ཡིན་ནོ། །

अनेन त्वस्याद्वयज्ञानस्य नैरात्म्यप्रवेशात् परमतत्त्वप्रविष्टो भवति।

He used this same principle to introduce people to the idea that the mind which is free of duality is itself free of any nature; and thus led people to the very highest form of selflessness.

རྣམ་པར་རིག་པ་ཙམ་ལ་འཇུག་པ་ནི་དེ་ཁོ་ན་ལ་འཇུག་པ་མ་ཡིན་ཏེ། སྔར་བཤད་པ་བཞིན་ནོ། ། འཕགས་པ་འཇིག་རྟེན་ལས་འདས་པའི་ལེའུ་ལས་ཀྱང་གསུངས་ཏེ།

न तु विज्ञप्तिमात्रताप्रवेश एव तत्त्वप्रवेशः। यथोक्तं प्राक्। उक्तं चार्यलोकोत्तरपरिवर्ते

Coming to understand that all things are only mind is not the same as reaching thusness, as we have discussed before. As it was stated in the chapter of that exalted sutra, *Chapter on Those Who Have Gone Beyond the World:*

ཀྱེ་རྒྱལ་བའི་སྲས་གཞན་ཡང་ཁམས་གསུམ་ནི་སེམས་ཙམ་དུ་རྟོགས་ཏེ། སེམས་དེ་ཡང་མཐའ་དང་དབུས་མེད་པར་རྟོགས་སོ་ཞེས་འབྱུང་སྟེ།

पुनर् अपरम् भो जिनपुत्र चित्तमात्रं त्रैधातुकं अवतरति तच् च चित्तम् अनन्तमध्यतयावतरति । इति ॥

> And moreover, O Child of the Victors, as you perceive that the entire universe is mind alone, you should understand that this mind as well has no extremes, and no middle.

སྐྱེ་བ་དང་འཇིག་པའི་མཚན་ཉིད་མཐའ་གཉིས་དང་། གནས་པའི་མཚན་ཉིད་དབུས་མེད་པའི་ཕྱིར་སེམས་མཐའ་དང་དབུས་མེད་དོ། །དེ་ལྟ་བས་ན་གཉིས་མེད་པའི་ཤེས་པ་ལ་ཞུགས་པ་ནི་དེ་ཁོ་ན་ལ་ཞུགས་པ་ཉིད་ཡིན་ནོ། །

अन्तयोर् उत्पादभंगलक्षणयोः स्थितिलक्षणस्य च मध्यस्याभावाद् अनन्तमध्यं चित्तम्। तस्मान्न् अद्वयज्ञानप्रवेश एव तत्त्वप्रवेशः।

What this means is that the mind does not possess any quality of either the extreme of starting or the extreme of stopping, and it possesses no middle quality of staying, and so the mind has no extremes or middle. Thus, immersing ourselves in the knowledge of non-duality *is* immersing ourselves in thusness.

The following translation is an excerpt from The Great Book on the Steps of the Path, *by Je Tsongkhapa (1357-1419). The Tibetan text can be found in the ACIP catalog, S5392, folio 400A-400B. Here, Je Tsongkhapa is quoting* My True Intent of the Sutras, *the famous sutra in which Lord Buddha taught the mind-only school, found in the ACIP catalog, KD0106.*

****

Essential Nature, True Natue

དེ་ལ་མཚན་ཉིད་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པའི་མཚན་ཉིད་ནི་རང་གི་མཚན་ཉིད་དམ་རང་བཞིན་ཡིན་ལ་སེམས་ཙམ་པས་དེ་མེད་པ་དེ་ཀུན་བཏགས་ལ་འདོད་ཀྱི། གཞན་དབང་ལ་མཚན་ཉིད་དེ་ཡོད་པས་རང་བཞིན་ཡོད་ལ། འོན་ཀྱང་གཞན་ལས་སྐྱེ་བས་རང་ལས་སྐྱེ་བའི་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པས་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པ་ཞེས་བྱའོ་ཞེས་འདོད་པ་ཡིན་ནོ། །

Regarding this, the words "defining characteristic" in the expression "lacks any true nature of having defining characteristics" refers to a quality or essential nature of its own. And the followers of the Mind-Only school assert that what a construct is is the absence of this. Changing things, however, do possess this defining characteristic, and so they have their own essential nature. But they assert that, since they arise from another thing as their cause, these changing things "lack a true nature," due to the fact that they lack any true nature of arising from themselves.

མདོ་དགོངས་འགྲེལ་ལས་ཀྱང་དེ་བཞིན་དུ་བཤད་ནས་ཆོས་ཐམས་ཅད་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པ་དགོངས་པ་ཅན་དུ་གསུངས་པ་ལ། སློབ་དཔོན་ཀ་མ་ལ་ཤཱི་ལས་ནི་མདོ་དེས་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པ་གསུམ་གྱི་དགོངས་པ་བཤད་པས་དབུ་མའི་ལམ་མཐའ་གཉིས་དང་བྲལ་བ་རབ་ཏུ་བསྟན་པའི་ཕྱིར་ངེས་པའི་དོན་ཁོ་ན་གཞུང་འཛུགས་པར་མཛད་པ་ཡིན་ནོ། །

It is explained in the same way in the *Sutra of My True Intent*, where it states that the teaching that all things lack a true nature is figurative. And as Master Kamalashila states:

> This sutra explains the true intent of the three types of a lack of any true nature, and so it teaches the middle way, which is free of the two extremes. And therefore it can be considered a work which is entirely literal.

[*Note: This is a work by Master Kamalashila entitled* Madhyamakaloka—Light on the Middle Way. *It can be found in the ACIP database, TD3887, folio 150A.*]

ཞེས་གཞན་དབང་ལ་དོན་དམ་པར་ངོ་བོ་ཉིད་སྒྲོ་བཏགས་པ་ཀུན་བརྟགས་ཡིན་པས་དེ་མེད་པ་དང་ཐ་སྙད་དུ་གཞན་དབང་ལ་རང་གི་མཚན་ཉིད་ཡོད་པས་དེས་སྐུར་འདེབས་སེལ་བས་དབུ་མའི་དོན་བསྟན་པར་བཞེད་དེ། སློབ་དཔོན་འདི་ཡང་ཐ་སྙད་དུ་རང་གི་མཚན་ཉིད་ཡོད་པར་བཞེད་པའོ། །

Applying some ultimate true nature to changing things is a kind of construct, and thus there is no such nature. Nominally though, changing things do have their own defining characteristics, and so that prevents us from denying things altogether. This, he says, is how the sutra is presenting the message of the middle way. And Master Kamalashila also accepts that, nominally, they do have their own defining characteristics.

The following translation is an excerpt from A Method for Implementing a Review Meditation on the Briefest Essence of "The Path to Bliss," a Presentation of the Steps of the Path to Buddhahood, *by Ngulchu Dharma Bhadra (1772-1851). The Tibetan text can be found in his collected works, book #3, volume 3, and in the ACIP catalog S6335, folios 03A-03B.*

****

Fourth Preliminary Practice: Our Lama, the Garden of Virtue

བཞི་པ་ནི། ཚོགས་ཞིང་གསལ་གདབ་པ་སྟེ།

The fourth preliminary practice is visualizing the garden where we collect virtue.

རང་གི་སྤྱི་བོར་སེང་ཁྲི་པད་ཟླ་ཉི་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་གྱི་གདན་ལ་ངོ་བོ་རང་གི་དྲིན་ཅན་རྩ་བའི་བླ་མ་ཡིན་པ་ལ་རྣམ་པ་རྒྱལ་བ་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་…

At the crown of my head is a throne held up by lions. Upon it rests a lotus, and round cushions of the sun and moon. The figure sitting there has the essence of my own kind root Lama, but he takes the form of the Victor, Shakyamuni Buddha.

སྐུ་མདོག་གསེར་བཙོ་མ་ལྟ་བུ། དབུ་གཙུག་ཏོར་དང་ལྡན་པ། ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་ཀྱི་གཡས་ས་གནོན་དང་། གཡོན་མཉམ་གཞག་གི་སྟེང་ན་བདུད་རྩིས་གང་བའི་ལྷུང་བཟེད་བསྣམས་པ།

His holy body is the color of molten gold, and on his head he wears a topknot. He has one head and two arms. His right hand is pressing down the earth, and his left hand is in the meditation gesture, in which he holds a sage's bowl full of deathless nectar.

སྐུ་ལ་ཆོས་གོས་ངུར་སྨིག་གི་མདོག་ཅན་གསུམ་མཛེས་པར་གསོལ་བ། མཚན་དཔེས་བརྒྱན་པའི་དྭངས་གསལ་འོད་ཀྱི་རང་བཞིན་ཅན། སྐུ་ལས་སྐྱེས་པའི་འོད་ཀྱི་ཕུང་པོའི་དཀྱིལ་ན་ཞབས་གཉིས་རྡོ་རྗེ་སྐྱིལ་ཀྲུང་གིས་བཞུགས་པ།

His body has the nature of clear crystal light, adorned with the signs and marks and beautifully draped in three saffron-colored robes. He sits with both legs crossed in the diamond, amidst an effusion of light emanating from his body.

དེའི་སྤྱི་བོར་ཨོཾ་དཀར་པོ། མགྲིན་པར་ཨཿ དམར་པོ། ཐུགས་ཀར་ཧཱུྃ་སྔོན་པོ། ལྟེ་བར་སྭཱ་སེར་པོ། གསང་བར་ཧཱ་ལྗང་གུ་འོད་ཟེར་ལྔ་འཕྲོ་བ།

At the crown of his head is a white *Om*, on his throat is a red *Ah*, at his heart is a blue *Huung*, at his navel is a yellow *Sva*, and at his secret place is a green *Ha*. And from them all fly out five rays of light.

བླ་མ་ཐུབ་པའི་དབང་པོའི་ཐུགས་ཀའི་ཧཱུྃ་ལས་འོད་ཟེར་ཕྱོགས་བཅུར་འཕྲོས་པས་རང་བཞིན་གྱི་གནས་ནས་བསྒོམས་པ་དང་འདྲ་བའི་ཡེ་ཤེས་པ་སྤྱན་དྲངས། དམ་ཚིག་པ་ལ་ཐིམས་པས་སྐྱབས་གནས་ཀུན་འདུས་པའི་བདག་ཉིད་དུ་གྱུར་པར་མོས་པའོ།།

From the heart of my Lama, Lord of the Able Ones, rays of light are sent into the ten directions. They draw forth the wisdom being, who looks the same as the one I visualize, from the realm of the true nature, and he melts into the being of pledge. At this point I must believe that he has become all the places of refuge combined into one.